

smørret ikke sin naturlige Farve. Dersom det havde det, og man ved Kunstsmørret vilde nærme sig til dette, saa vilde jeg sige, at der var Nødvendighed for at komme med et Forbud derimod. Men Sagen er jo, at saavel Natursmør som Kunstsmør farves. Naar man tillader, at det One farves, hvorfor saa ikke tillade, at ogsaa det Andet farves. Mit Standpunkt er altsaa det, at jeg vil kunne tage Lovforslaget, som det ligger for, og ogsaa med de nævnte Ændringer.

Raben: Det er slet ikke min Hensigt at ville holde et længere Foredrag. Det kunne aldrig falde mig ind paa dette Tidspunkt af Dagen. Jeg vil blot tillade mig at betegne min Stilling ved at gjøre nogle saa Bemærkninger. Den første af disse skal da være den, at jeg anser det foreliggende Lovforslag som aldeles ubrugeligt. Jeg kan under ingen Omstændigheder stemme for at gaa ind paa dette Lovforslag. Hvis man i det Hele taget vil støtte Landbruget, som jo dog maa anerkjendes for at være vor allervigtigste Erhvervskilde, saa maa der vedtages noget helt Andet, saa kunde vi ikke hjælpe os med dette Lovforslag, saa maa man gaa til rent ud at forbyde Udførsel, Indførsel og Fabrikation af Kunstsmør. I den Egn, hvor jeg har hjemme, i det sydlige Sjælland, er Befolkningen — selvfølgelig med enkelte Undtagelser — gjennemgaaende sient for, at Sagen ordnes paa en saadan Maade, at man kommer til det rene Forbud. I den Henseende skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at jeg forleden Dag indbragte et Andragende fra en Landboforening derovre, hvori det blev tilmeldt, at i Veile Amts 6te Folkethingskreds har af et Antal af 2310 Folkethingsvælgere de 1790 indsendt til deres Folkethingsmand et Andragende, som gaar ud paa, „at han paa Thinge vil gjøre sin Indflydelse gjældende for, at der af den danske Rigsdag ved Lov gives Landet fuld Beskyttelse mod det for vort Natursmør saa farlige Kunstsmør, og tillader man sig at udtale, at man ikke kan skjønne rettere, end at vor Interesse paa det engeste Marked kun kan fuldtud beskyttes, naar al Fabrikation, Indførsel og Udførsel af Margarine eller Kunstsmør, forbydes“. Jeg tiltræder ganske den Udtalelse, og jeg har det Haab, at man her i Landsthinget vil komme til at stemme over det Spørgsmaal, og hvis dette sker, vil jeg ubetinget og efter min fuldeste Overbevisning give det min Stemme. Det er jo slet ikke nogen reel Beskyttelse, vi forlange for Natursmørret; var det det, maatte vi jo sætte Told paa Indførselen af frem-

med Smør. Nei, det er ikke nogen Beskyttelse for Andet end for, at vort allervigtigste Vandvæsenprodukt kan undgaa Forsælfning. Det er det Hele. Særligt kunde det vel ikke være saa farlig langt af Veien, om man kom til paa en anden Maade ogsaa at beskytte vort Landbrug. Vore Naboer baade mod Syd og mod Nord have jo i de senere Aar truffet strenge Bestemmelser i den Retning. Det kjænde vi temmelig nøie, som ho lige ved Grændsen. Tyskland har lagt stærk Told paa Heste, Kvæg, Korn og Svin, og Sverig har jo fulgt Exemplet fornylig med Genhyn til Korn. Men her hos os staar Alt frit, og Alt er aabent. Vi avle her i Landet tilstrækkelig god Rug, men desuagtet er her fuldstændig aabent for den daarlige russiske Rug. Den kan nu ikke indføres paa Grund af Tolden med nogen ordentlig Fordel hverken i Sverig eller i Tyskland. Men det staar for mig, som vi kunne vente en fuldstændig Overvømmelse af denne russiske Rug, som vi aldeles ikke have Behov her i Landet. Det Samme er jo Tilfældet eller har i alt Fald til den seneste Tid været Tilfældet med Produkter fra Amerika, idet Flaekt jo har kunnet indføres frit her, skjøndt det har været forbudt i mange andre Lande. Det har glædet mig, at den høitærede Indenrigsminister i den seneste Tid har truffen nogle Foranstaltninger i den Retning. Jeg kunde ønske, at man kunde gaa noget videre, at man f. Ex. kunde, ikke forbyde, men lægge en Told paa Mais. Jeg skal som sagt ikke komme ind paa nogen saglig Forhandling af det foreliggende Forslag, thi idet jeg staar paa „det rene Land“, har jeg jo ikke Noget at gjøre hverken med Blandingsparagrafen eller med Farveparagrafen. De ere jo for mig aldeles unødvendige paa dette Stadium. Hermed vil jeg dog ikke sige, at jeg, naar jeg ikke kan opnaa det Bedste, saa dog ikke skulde tage det Næstbedste. Men det Lovforslag, her er forelagt, kan jeg paa ingen Maade tage, det stemmer jeg ubetinget imod, og der maa foregaa meget væsentlige Forandringer i den Retning, jeg har anthydet, for at jeg skal give det min Stemme.

Breinholt: Da jeg begjærede Ordet, antog jeg det for temmelig givet, at der var indtegnet saa mange Talere, at vi ville fortsætte i et nyt Møde.

Formanden: Det maa være en Misforstaaelse hos den ærede Taler. Jeg veed ikke bedre, end at den ærede Taler begjærede Ordet for nyhlig, og da kan jeg ikke have sagt, at der var indtegnet mange Talere.